

„Blahoslavení plačící, neboť oni budou potěšeni.“ (Mt 5,4)

Kdo v životě neplakal? A kdo nikdy nepoznal člověka, jehož bolest se neprojevovala slzami? Dnes, kdy média přinášejí do našich domovů obrazy z celého světa, jsme v nebezpečí, že si na slzy zvykneme, že se naše srdce vůči cizím bolestem zatvrdí, aby nás nezavalyly.

I Ježíš plakal¹ a znal také nářek svého lidu okupovaného cizí mocností. Mnoho nemocných, chudých, vdov, sirotků, zavřených a hříšníků se k němu sbíhalo, aby naslouchali jeho uzdravujícímu slovu a pookřáli na těle i na duchu.

V Matoušově evangeliu je Ježíš Mesiášem, který plní Boží sliby dané Izraeli, a proto hlásá:

„Blahoslavení plačící, neboť oni budou potěšeni.“

Ježíš není k našemu trápení lhostejný a snaží se uzdravit naše srdce z tvrdosti sobectví, naplnit naši samotu, posílit naši akceschopnost.

Chiara Lubichová píše ve svém komentáři k tématu úryvku evangelia: „Ježíš těmito slovy nechce přivést zarmouceného člověka k pouhé rezignaci svým příslibem budoucí odměny. On myslí i na přítomnost. Jeho království už je totiž zde, i když ne ještě definitivním způsobem. Je přítomno v Ježíšovi, který tím, že vstal z mrtvých po nevyšlovně strastiplné smrti, smrt přemohl. A je přítomno i v nás, v srdci nás křesťanů. Bůh je v nás. Božská Trojice si v nás učinila svůj příbytek. Takže blahoslavenství, které Ježíš vyhlašuje, se může uskutečňovat už nyní. (...) Utrpení sice třeba zůstane, ale dostaví se příliv nové síly, která nám pomůže nést zkoušky života a pomáhat druhým v jejich strastech, aby je překonali, aby je viděli tak, jak je viděl a přijímal On jako prostředek vykoupení.“²

„Blahoslavení plačící, neboť oni budou potěšeni.“

V Ježíšově škole se můžeme učit být jedni pro druhé svědky a nástroji něžné a tvořivé Otcovy lásky. Je to zrod nového světa, který uzdravuje od základu lidské soužití a přitahuje Boží přítomnost mezi lidi jako nevyčerpatelný zdroj útěchy, která usuší každou slzu.

Takto třeba Lena a Philippe z Libanonu sdíleli svoje zkušenosti s přáteli z církevního společenství: „Drazí, děkujeme vám za vaše přání k letošním zvláštním Velikonočním. Máme se dobře a snažíme se nevystavovat se náказe. Jsme ale v první linii iniciativy „Parrainage Liban“³, takže nemůžeme zůstat pořád doma a zhruba obden vycházíme, abychom zajistili naléhavé potřeby několika rodin: peníze, oblečení, jídlo, léky atd... Už před COVIDEM-19 byla ekonomická situace v zemi velmi tíživá a nyní se jako všude ve světě ještě zhoršila. Ale Prozřetelnost se

projevuje: poslední pomoc přišla minulý týden od jednoho Libanonce žijícího mimo Libanon. Chtěl, aby Lena zajistila na celý duben třikrát týdně kompletní jídlo pro dvanáct rodin. Krásné potvrzení toho, že Boží láska se nenechá ve velkorysosti zahabít.“

Letizia Magri

poznámky:

1. Viz Jan 11,35; Lk 19,41.
2. Ch. Lubichová, Slovo života na listopad 1981, taktéž in *Parole di Vita*, a cura di Fabio Ciardi (Opere di Chiara Lubich 5; Città Nuova, Roma, 2017), str. 221-222.
3. Lena vysvětluje: „Iniciativa „Parrainage Liban“ vznikla v roce 1993 za pomoci několika rodin, které žijí Slovo života a které chtěly pomoci jedné matce s pěti dětmi, jejíž manžel byl ve vězení. Do dnešního dne jsme pomohli asi dvěma stovkám rodin z celého Libanonu bez ohledu na náboženství. Naši spolupracovníci se snaží různými způsoby navrátit těmto rodinám samostatnost: navštěvují je doma, pomáhají jim najít práci a bydlení, podporují děti ve studiu. Ekonomicky nás podporuje asi stovka firem a jednotlivců, kteří nám důvěřují.“

Hnutí focolare, U bakaláře 953, 190 17 Praha – Vinohř.,
tel.: +420 602 685 520, e-mail: czmprg@focolare.cz

Text Slova života na internetu:

www.focolare.cz

Tisk: OMIKRON INVEST, s.r.o.,

www.omikron.cz